

MAGYAR MUSA.

Költ Bétsben 2. Mártziusban. 1788.

Edgy valakinek firdmas Panaszai.

Jer Musám keferelj, 's pennádot gyászba borítván
 Szerződöt szomorú búba merülve firds:
 Jaj! de talám kérdezni fogod: jaj szóra mi kézfittet,
 Szivemet e' kérdés új ij-jésbe veti.
 Imé leled, hogy azon mit akart is monani nyelvem
 Tsak zokog, és mint-egy kintelen ejti szavát.
 Jer Musám keferelj, ha tovább kérdezni találnád,
 Gyászom okát, hallyjad majdan elődbe rakom.
 Lelkemnek, 's hűt testemnek ezernyi hibája
 Igy keferit, és bús jajra fakasztya szavam
 Érzed ugyan magad-is fel-zsendült drága korodban
 Vóltomat, árt néked-is testem' ezernyi baja,
 Ám de Urad még-is többszer romlásait érzi,
 Többszer-is e' keferű két nyavalára tekint.
 Ime tudod panaszimnak okát, mellyekre ha rá néz
 Árva fejem töftéat buslakódásnak ered,
 Árva fejem! szánom sanyarú életre jutálad
 Nálod nem többet szenvedé Troja higyed.
 Fözésnél teketéter edény, kinek oldali lynkia

Q

Gyáda

Gyántás, vagy vázony foltba boritva vagyok.
Néha belé öntett folyadékot tartó könnyebben,

Mint szép gondolatit írba szabadva fejem.

Regveli drága idő, dél est söt éjtszaki nyugvás

Ostromol, és fájós búval iatja fejem.

Nappal ugyan szomorúra fakízt, hogy számtalan
Ifjú

Vagy könyvet forgat, vagy mulatságra siet.

Vagy mikor a' Musák, és szent tudományok előtte

Forgónak, Buzgó kedv: tudásra derül.

Ám de dologra midőn irdúl szörgalmatos elmém

'S annak módja - szerént halgatozásba merült.

Arva fejem dobogat, s' kedvétül fosztja-mg elmém'

Es nyomorúltan igen töltem az édes időt.

Hogy pedig éj-nap után földünkre teríti homályát

'S állatokat tellyes szenderedésbe merit,

Ő morog, és valamine árodt viz' partra ki-úfzó

Hab zuhog, ugy szomorú zengededésnek ered,

Nyugtom egész éjjel nints, csak zöngésre füelve,

Es, nyoszolám fok jaj szókat eresztve nyomom

Hogy-ha pedig szemeim' bé-zárni találja az álom,

Rettenetes képzés szivemet öfzve-veri.

Némelykor szük Lajtorján fel-mászok az égre,

Es onnét ébren vízfsza retegve esem.

Némellykor repülek, madarak bértzekre ki-üznek

'S ott tüzelő száját medve ki-tátja reám.

Most vastag tserfák vélem forrásit itatják,

Es tuskés bokrok nyujtnak ebédre zabot.

Most temető helyeken fel alá fétálok, azonban

Edgy szomorú lélek szóllani vélem akar,

Es csak ugyan szóll-is: de csak úgy, hogy feki sem
érti,

Mert.

Mert a' szajában szót mulatozva tñri.
Sõt sokszor vélem kíván birkózni; de tñle
Távozok és gyorsan tétova fűtva megyek.
Ő meg-utánnom ered, 's lépését hanyja nyomomba
Illy képzések után álmom-is edgybe szalad.
Sokszor az erdőkben meg-fojtáfomra tñrődnek
Tolvajok, és vagyonom fel-darabólva viszik.
Tengeren-is járok, 's tsendes partjára ki-szállok,
'S ott lñn *Delphinus* szája ki-tátva reám,
Oh! nagy egek millyen nyavaljákban tñltem-el el-
tem',

'S melly fanyarú forsnak fészek adója vagyok?
Nem birom magamat mindegyre fohászokodok útbán,
'S fel-tett tzélra ugyan sírva, 's lehelve megyek.
Hangzanak a' füleim, rettegnek az emberi szóra
Edgyre dobog szivem, lát szunyadozva szemem,
Lankadt testemben vérnek forrása helyyemből
Meg-mozdit, és más helyre gyakorta tafzit.
Ortzám szines ugyan; de ki tsorgó vizzel el-ázót,
Mert szemeim le-folyó könyvei szántnak azon
Itenem! Ime alig bányik pennával erőtlñn
Két kezem, és indul hervadozásra karom.
Mindenem ugy tsügged mint hó meg-lepte virágnak
Gyöng feje, melly egyedül fonynyadozásra terül
Állani, 's ülni nekem nagy kin, le-fekünni síratmas
Gyász' helye, hól szivem rút zokogása meg-öl.
Mit tegyek oh! nagy Egek! hát nem lesz vége ki-
nomnak?

Hát foha nem látom vigan az Egi napot?
Orvosi nagy tudomány, itt vagy tehetetlen eröddel
Mert nem jobbúlok fárodozásid után
Adhat egészséget nékem tsak az égbéli Orvos,

A' kinek-is nyavaljám áldozom ügye fogyott
 Á'dozatomra tekints, kéréfemet el-ne taszítsad
 Tőled; mert hozzád Lelkem ohajtva siet.
 Ugy vagyok: állapotom' melly testemet Illeti kön-
 nyen

Mondhatom-el; mert ezt érzeni, 's látni lehet.
 Jaj de lakik szivembe beteg nyavaljának emészto
 Rút tűze, melly engem gyászba, 's homályba
 borit,

Erzem is ámbátor; mert számot kifizteti Jajra
 'S kedvemet el-vévén szivem' epefzti belől
 Állapodom még-is, ha bajom' ki-beszélni sohajtom,
 'S lelkeimtől mi bajod kérdezem, Edes enyim?

Nagy izomorúságnak terhel mindenkor igája,
 Es csak nem rútúl, földre le-verve, nyomoz
 Meg másétását forsom' kívánnyom, azonban
 Nagy kívánsággal szivemet őszve-törem.

Laodamia midőn férjét késérte - le hadra,
 Ajúlást otthon szenvedé vizsza-jövény,
 En-is egészségem késértem földnek öblébe
 Ajúlok már most Laodamia gyanánt.

Szi emet edgy tágos mezőnek nézheted, ebben
 Űrkezetet szoknak tartani Lelki sebek.

Békefégre harag, támod szertetetre gyülelség
 'S van békefégnek, van gyülelésnek oka.

Van nálom türelem; de mikor munkálkodik akkor
 Sérteget, és mérgesbb felre boszintja fejem.

Másutt a' izomorú féléseket irtja reménység
 Itt pedig, o bal eset! mindenik árja buzog.

Van ma reménységem hólnap félésre kelek-fel,
 Jóbb napokat várok; 's rettegek életemen.

Mondhatom oh! többet nem türnek tömletzi foglyok

Kik' nyakait hóhér' kardja ma holnap emészti.
Abátor kis örem fölhető néha el-űzi,
Es fél holt kedvem nyájos örömré derül.

de alig látom, rút fellegek érik azonnal,
S bás szívemre nagyobb Menykövek esnek alá.
! Te teremtményed' látó jó Mennyei Osvos
Téged szám, Lankadt kéz fel-emelve imád,
Íj békefséges frífs éltet, vagy ha világból
El-hívod lelkem, vig nyugovásra vigyed.

A mostani Háborus időkre egy T. T. Ur írta.

Neregeknek Ura! Népednek Istene,
A' Téged félöknek oltalma mindene.
Ezket az Ég és Föld, Uram hatalmadra.
Tűz viz és a' szélvész enged edgy szavadra,
E nállad az erő és a' győzödelem,
Engedelmedből jö minden veszedelem.
Sok Te benned bizik Királyom 's Nemzetem,
Hogy el-hagysz Istenem! azt el-nem hihetem.
A' Keresztyénségnek gyáfzos ellensége
Fegyvert fog ellenünk döhös kevélysége.
Mely Hazánk fok részét régtől fogva bírja,
Királyok Urának magát lenni írja.
Mely miatt fok helyek lettenek pufztákka,
Sok Anyák gyermekek özvegyek árvákka.
Kérjük hát az Istent hogy vélünk hartzoljon
Ellenség, fegyverünk előtt le-omoljon.
Fő Urak Nemefek, az Istent kérjétek
Mit tett már a' Török hazánkban nézzétek.
Melly fok Urak lettek, ez-által koldúfok,

Job-

Jobbágyok szegények a' kik voltak dúfok.
 Ti Edgyházi szólgák búzgó könyörgéssel,
 MennjeteK Istenhez tizta kegyességgel.
 Kérjétek látsa- meg le- omlott falait,
 Házának Hazánkban fok puztulásait
 Szánja- meg e' Népnek eddig lett romlását,
 A' Jéjus Nevének meg- tsufoltatását,
 Föld-mivelők tiis el ne mulassátok
 Fohász- kodástokat, ahoz botsásfátok,
 Ki fel- hozza napját, ki tölti vizeit,
 A Földre áldást ad szereti hiveit.
 Kik most békefésben a' földet száantjátok,
 Fáradságtok hasznát Istentől várjátok,
 Tudjátok e' vad nép miként puztitotta,
 Gazdag földünk a' mit termett, el- ragadta.
 Igaz Házás- Társak meg- emlékezzetek,
 Hogy Török rablotta régen nemzetetek.
 A' Férfít társától hogy el- válasszotta,
 Az embert mint barmot ekképpen tartotta,
 Az Isten elében könyörgést vigyetek,
 A' ki most nem bánik ekképpen veletek.
 A' Férfjét nem hadja társa kebeléből
 Ki- ragadni hiven szerető öléből.
 Erős Férfji kegyes Tsásfár ! Isten veled,
 Ki nagy dólgaikat mindennap neveled.
 Meny az Ur nevében Vitéz táborodhoz
 Adjon erőt, és éfzt illy fő szándé- kodhoz.
 Vezessen, őrizzen mint maga fajátját
 Ugy nézzen, ugy tartson mint Isten barátját.
 Hozd vizfzfá Hazánk- nak régi ditsőséget,
 Terjeszfzed határát, üzd- el ellenséget.
 E' vad népet pedig emberekké tehesd,
 Avagy a' tengerek' szeleire vethesd.

Török Márs.

urfoljatok hiv Magyarok, mennyetek, mennyetek
Vágjatok-le fok Törököt ölljeteK,
Utokban szerentséfek legyeteK
Hartzotokban gyözedelmet vegyeteK
Tanaisig a' honnét ki-jötteteK
A' Khinákig terjedjenek hireteK.
Edgy vágásra két Török főt messeteK,
Egyre másra 500000-ret nyerjeteK.
vakazzátok Mahumedet magát is, magát-is,
Rontsátok-ki még a' Mufti fogát-is,
EjtséteK-el a' Kapután Basát-is,
MefséteK-ki a' Nagy Vezér hasát-is,
NyerjeteK-el a' Tsászfár Országát-is
TöltséteK-meg sárgákkal a' Kortzát-is,
BövittséteK itthon az aranykát-is,
'S vegyeteK-el a' Haza áldását-is.

Tudósítás.

A' többi Könyvek között, ezek az uj Magyar
Könyvek-is találhatnak Fűskúti Landerer Mihálynál,
Bosonyban, Kálsán, és Pesten.

Gróf Pontifznak, avagy a' tulajdon Fija által meg-
születtetett Atyának szomorú Története. Nébet Haza-
nyelvünkre fordítottatott B. M. I. által. 8-vo 1788-
20 kr.

Mért nem szerettetik József Tsászfár az ő Népétől?
8-vo 1787. 6 kr.

Fri-

Fridrik Eliséumban. Mellyet Német-nyelvből fordított Nádaskai András. 8-vo 1788. 20 kr.

Köz-napi két Hétre való reggeli és Estvéli közönséges Imádságok. 8-vo 1788. 12 kr.

Szerelem' Példája, az az: Szerentsét Florentziai, vagy-is Della Valle Olofz Grófnak magatól egybe szedett Története. 8-vo 1788. 45 kr.

Faludi Ferentz, Istenes Jósággra, és szerentsés bölög erköltsre oktatótt Nemes Ember, Nemes Aszszony, és Nemes Urfi. 8-vo 1788. 1 for.

Siegvárt Klastromi Története. 8-vo 1788. 2 f.
Báró Trenk Fridrik' emlékezetre méltó Eletének Historiája. 8-vo 1788. 1. f.

Therésia Tsáfszárné és Király - Aszszony' e' felső Világra lett vizsza-fordulása. 8-vo. 1788. 20 kr.

Ordo Indiciarius, pro omnibus Tribunalibus & Foris Judiciariis Regni Hungariae praescriptus, memoriae iuvandae causa Carminibus inclusus a Josepho Smitsek, S. R. Civitatis Eperiensis, Judice Ordinario. 8-vo 1788. 20 kr.

A' Pofonyi Hirmondonak leg-közelebb vólt Erdemes Irója, a' Trenk Historiája első Darabjának Fordittója Ungi Pál Ur már mint edgy 2 esztendoktól fogva Száraz-betegségben sinlödván, ezen hónapnak 8-dikán igen szép halállal hala-meg Györben, Hazájába szándékozó utyában T. T. Sz. Nagy István' Urnál; ki mind a 3 Vallású Keresztyéneknek jelen-létekkel igen tisztességesen temette-é-el: ezt vévén-fel halotti Préd. Matériálul Jóh. 5. 17.

